

НАД БЕЛАЙ ЦАРКВОЮ — БЕЛАЯ ПОУНА

6

КАБ УЗРОСТ НЕ СТАЎ НЕПАДЁМНЫМ ЦЯЖАРАМ

8

13 КРАСАВІКА 2021 г. АЎТОРАК № 68 (29437)

Аляксандр Лукашэнка сёння накіроўваецца ў Азербайджан

Па інфармацыі прэс-службы кіраўніка краіны, двухдзённая праграма афіцыйнага візиту прадугледжвае насычаны перагаворны парадок дзяў. Так, прэзідэнт Аляксандр Лукашэнка і Ільхам Аліеў правядуць дзве сустрэчы. Першая адбудзецца адразу пасля прыбыцця кіраўніка Беларусі ў сталіцу Азербайджана. У неформальнай абстаноўцы прэзідэнт абмяркуе асноўныя напрамкі беларуска-азербайджанскага адносін і стратэгічныя пытанні двухбаковага супрацоўніцтва.

Асноўныя перагаворы афіцыйнага візиту запланаваны на заўтра. Сустрэча кіраўнікоў дзвюх дзяржаў пройдзе ў вузкім і пашыраным фармаце з удзелам членаў дэлегацый. Увагу удзельцаў пашырыцца гандлёва-эканамічнага ўзаемадзеяння і новым магчымасцям у супрацоўніцтве: разгледзяць пытанні прамысловай кааперацыі, рэалізацыю бегучых праектаў і перспектывы ў галіне вытворчасці і паставак прадуктаў харчавання, перапрацоўкі сельскагаспадарчай прадукцыі. Таксама ў фокусе — тэмы супрацоўніцтва ў ахове здароўя, навукова-тэхнічнай, адукацыйнай і турыстычнай сферах.

Па выніках перагавораў чакаецца падпісанне двухбаковых дакументаў.

Знешняя палітыка «ДАВЯЙЦЕ НЕ ПАЎТАРАЦЬ ПАМЫЛАК МІНУЛАГА»

Міністр замежных спраў Беларусі ў суботу даў вялікае інтэрв'ю тэлеканалу «Беларусь 1». Прыгодзім асноўныя цытаты кіраўніка галоўнага знешнепалітычнага ведамства краіны.

«Паказваць зубы ці дэманстравць кіпцюры — гэта не стыль беларускай дыпламатыі», — сказаў Уладзімір Макей, адказваючы на пытанне пра недаўпярэжаны адказ МЗС амерыканскаму пасольству. — Мы абсалютна мірныя людзі — пра гэта нават гаворыцца ў нашым гімне. І мы ніколі не былі нацэлены і ніколі не будзем нацэлены на тое, каб дэдаваць сітуацыю да нейкага канфліктнага супрацьстаяння».

Па словах кіраўніка МЗС, значная частка гэтага звароту ведамства ўзята з амерыканскай заявы — толькі словы «Беларусь» і «беларусы» заменены на словы «ЗША» і «амерыканцы». Уладзімір Макей заўважыў, што, аказалася, ацэнка сітуацыі абсалютна ідэнтычная, і гэта сведчыць пра тое, што «нашы партнёры, абінававаныя ў чымсьці Беларусі, звычайна пазітуюць у ласцюра альбо ўбачыць бярэвно ў сваім уласным боку».

Каментуючы аптымізацыю замежных устаноў і цэнтральнага апарата МЗС, Уладзімір Макей адзначыў, што гэта працэс пастаянны: змяняецца сітуацыя ў тых ці іншых краінах, мяняецца палітычная кан'юнктура. «Пастаянна глядзім на тое, як развіваюцца нашы адносіны з тымі ці іншымі краінамі на тым ці іншым кантыненте. Натуральна, калі мы бачым, што на працягу некалькіх гадоў няма ніякай аддачы, у першую чаргу ў плане знешне-эканамічнай дзейнасці, то мы абмяркоўваем ва ўрадзе, разам з іншымі ведамствамі, з Адміністрацыяй Прэзідэнта, Дзяржаўскім Савеце, Бюлетэні гэтага пытанні і ўносім адпаведныя прапановы. Прэзідэнт міністр», — павялічыў міністр. Ён дадаў: перш чым адкрыць замежную ўстанову, трэба будзе правесці вялікую работу, атрымаць згоду ўлад той ці іншай дзяржавы, але ў выніку аптымізацыі дыпламатычнай прысутнасць ніколі не памяншыцца, наадварот — павялічыцца на сусветных прасторках.

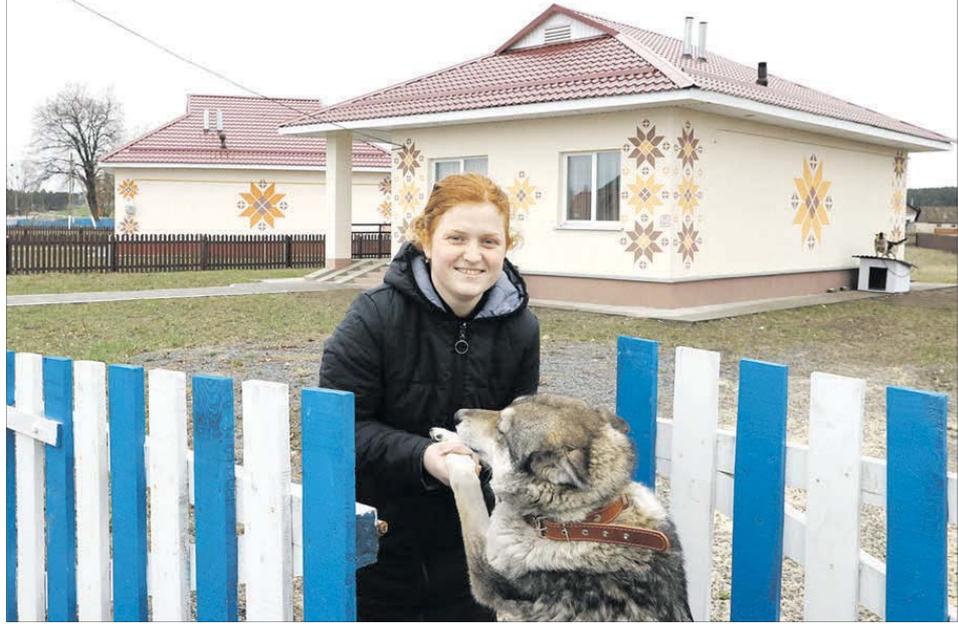
«Давяйце не паўтараць памылак мінулага, «ржым» моцны, ён дужы, і ён выстаіць. Таму трэба выдоўваць з ім адносіны зыходзячы з гэтага факта. Не трэба імкнуцца арганізоўваць тут нейкія рэвалюцыі. Ні да чаго дэмагэ гэта не прывядзе. Больш за тое, гэта прывядзе адназначна (калі далей сітуацыя будзе нагітацца) да таго, што не будзе той грамадзянскай супольнасці, пра што так класіфікацыя нашы еўрапейскія партнёры», — так Уладзімір Макей звярнуўся да прадстаўнікоў Захаду, якія робяць дэструктыўныя заявы ў адрас Беларусі.

Паводле слоў кіраўніка МЗС, Беларусь будзе рэагаваць на падобныя дэструктыўныя дзеянні, але мы ніколі не будзем рабіць якіх-небудзь крокаў, якія былі б накіраваны на тое, каб пасарваць з суседнімі народамі.

Адказваючы на пытанне пра адносіны з Украінай, Уладзімір Макей канстатаваў, што Украіна паставіла стаўнікі з Беларусі «на паўтару». «Смешна і сумна чую пра гэта, як быццам гэтая паўза забароніць мяне зносіны людзямі, утворыць паўзу паміж народамі. Мы ніколі такога сабе не дазволім і ніколі не апущымся да гэтага», — працігнуў ён.

СТАР. 2

Добра там, дзе мы ёсць

У аграпрадком Завойцэ Нараўлянскага раёна, нягледзячы на ​​навае шэраг аб'ектаў, які знаходзіцца на тэрыторыі пацярпелай ад аварыі на Чарнобыльскай АЭС, прызджаюць жыцц і працаваць маладыя сем'і. Новая малочнагаварная ферма і мадэрнізаваны свінакомплекс забяспечваюць працоўнымі месцамі ўсё жаданых. За кошт сродкаў, накіраваных на перадавленне наступстваў катастрофы на ЧАЭС, тут узводзіцца і жыллё для маладых сем'яў. На здымку: ветэрынарны ўрач Крысціна КУЗЬМЛІНАЯ дома з Мінска, ціпер жыць у новым доме.

Фота БТА.

ЦЫТАТА ДНЯ

Анатолий СИВАК, намеснік прэм'ер-міністра:
«У нас не да кацца развіта заканадаўства на будаўніцтве арэндных дамоў, гэта значыць, такіх дамоў, у якіх бы знаходзіліся толькі арэндныя кватэры. Створана рабочая група, каб гэта заканадаўства направиць, і мы паставілі перад сабой план у першым паўгоддзі гэта зрабіць, каб бізнес таксама зацікавіўся такім будаўніцтвам».

На слыху АПЕРАЦЫЯ «ВАКЦЫНАЦЫЯ»

Гродзенцы пачалі больш актыўна рабіць прышчэпкі супраць ковіду

На мінулым тыдні ў Гродна прыбыла чацвёртая партыя расійскай і кітайскай вакцын. Першыя тры амаль поўнае выкарыстаныя. Карэспандэнт «Звязды» ацаніла актыўнасць гродзенцаў.

Цэнтральная гарадская паліклініка абласнога цэнтра абслугоўвае 75 тысяч чалавек. Прыём пацыентаў выдзяце адведзена з санітарна-эпідэміялагічнай сітуацыяй. Для тых, у каго павышаная тэмпература, артані заваны асобны ўваход. Навінаць тэмпературы кантралюецца і калі цэнтральнага ўвахода. Стан тых, хто ідзе на вакцынацыю, пад асаблівым кантролем. Намеснік галоўнага ўрача па медыцынскай частцы Яна МУРЫНА удакладняе:

— Калі чалавек прыходзіць на вакцынацыю, з ім размаўляе ўрач. Цікава, ці ёсць скаргі, збірае анамнез: чым ён хварэў, ці былі алергічныя рэакцыі. Калі пацыент хварэў на каранавірусную інфекцыю, ён можа рабіць прышчэпку толькі праз паўгода. Не робім прышчэпкі тым, хто не дасягнуў 18 гадоў, шчарным жанчынам і людзям з вострым станам хваробы.

Фота Мінскага РАБЕЛІН.

СТАР. 5

Адукацыя Размеркаванне: абавязак ці прывілея?

Якія сацыяльныя гарантыі прадугледжаны для маладых спецыялістаў

«Размеркаванне выпускнікоў навуковых устаноў — эфектыўны інструмент, які дазваляе звесці два зацікаўленыя бакі. Падрыхтоўку спецыялістаў заказваць той, хто мае патрэбу ў кадрах. Зыходзячы з гэтага, плануецца аб'ёмны падрыхтоўкі і кантрольна лічы прыёму на бюджэт. А для маладзі размеркаванне — гэта сацыяльны гарантыя атрымання першага працоўнага месца плюс сур'ёзна падтрымка для маладога спецыяліста, у якога яшчэ няма вопыту і канкурэнтны пераваг, затое ёсць патэнцыял», — так лічыць начальнік упраўлення прафесійнай адукацыі Міністэрства адукацыі Сяргей КАСПЯРОВІЧ.

КАБ ІНТАРЭСЫ СУПАЛІ

Менавіта дзякуючы механізму размеркавання ўзровень падрыхтоўкі сярод маладзі ў нас намнога меншы, чым у еўрапейскіх краінах, — падкрэслівае начальнік упраўлення палітыкі занятасці Міністэрства працы і сацыяльнай абароны Алег ТОКУН. — Па выніках 2020 года гэты паказчык знаходзіўся ў межах 6,5 працента. Як сведчыць практыка, колькасць упадальнікаў дыпломаў аб вышэйшай адукацыі сярод беспрацоўных найменшая. Часцей за ўсё шукаюць работу маладыя людзі, якія альбо ўвогуле не маюць прафесійнай адукацыі, альбо скончылі прафесійна-тэхнічную навуковую ўстанову.

СТАР. 5

ШТО Ё СВЕЦЕ РОБІЦЦА

Гільберта Ласа перамагае на выбарах прэзідэнта Экадора

Колішні банкір Гільберта Ласа, які прадставіў правацэнтрысцкай «Рух КРЕО», атрымаў найбольшую колькасць галасоў у другім туры прэзідэнцкіх выбараў у Экадоры. Пра гэта сведчаць вынікі, апублікаваныя Нацыянальным выбарчым саветам паўднёваамерыканскай краіны. Паводле папярэдніх даных, ён заручыўся падтрымкай больш чым 52,4 працента выбаршчыкаў. Ён перамаг Агусто Арсуа, які прадставіў працадэмакратычную кааліцыю «Свабодны народ», атрымаў калія 47,5 працента галасоў і ўжо прызнаў паражэнне. «Гэта гістарычны дзень. Дзень, калі ўсе эквадорцы вызначылі сваю будучыню, выказалі сваім галасаваннем неабходнасць перамены», — заявіў Ласа падчас выступлення перад сваімі прыхільнікамі, якое трансліравалася ў Facebook. Ён таксама падзякаваў усім за падтрымку і пабачыў вынікнае ўсе свае перадыбарчы аб'яддні. Ажарэтыя выбаршчы ўступілі ў паўсуду 24 мая. Яго мандат разлічаны на чатыры гады.

Кампанія Alibaba аштрафавана на рэкордныя \$2,7 млрд

Рэгулятар Кітая аштрафаваў кампанію Alibaba на 18,22 мільярд юаняў (2,78 мільярд долараў). У дзяржаўным управленні на кантролі за рынкам Падняеўшай патэнцыялы, што прычынай штрафных санкцый стала парушэнне антываганальнага заканадаўства. Згодна з заявай, апублікаванай на сайце рэгулятара КНР, вытрымкі з якога гадала ТАСС, устаноўлена, што кампанія праводзіла палітыку, якая прымушала спажыўчых каліа-рыстацкіх паслугамі без права

У Бразіліі ўзводзяць новую статую Ісуса Хрыста

Яна будзе ў бразільскім горадзе Энкантада і будзе вышэйшай за знакамую статую Хрыста-Збавіцеля ў Рыа-дэ-Жанейра. Аб гэтым паведаміла BBC News. Вышыня статуі з пастаментам будзе складаць 43 мэтры, што робіць яе трэцяй па вышыні статуяй Ісуса ў свеце, саступаючы помнікам у Інданезіі (52,55 м) і Польшчы (52,5 м). Унутры для турыстаў прадугледжаны ліфт, які можа даставіць усіх жаданых на назіральную пляцоўку на вышыню 40 мэтраў. У пачатку красавіка статуі прымацавалі рукі і галаву. Будаванне пачалося ў 2019 годзе. Ідэя належыць мэру горада Адральда Кандаці, які памёр у сакавіку ад COVID-19. Чакаецца, што праект будзе завершаны ў сьнежня. Ён фінансуецца за кошт ахвяраванняў прыватных асоб і кампаній.

КОПАТКА

- Калі 10 тысяч прызыўнікоў будуць накіраваны ў рады беларускага вайска гэтай вясной.
- Беларускія аграры правялі сябру ранніх ярабы больш чым на палове плошчы.
- Мінпраца: зарэгістраваных беспрацоўных стала менш амаль на 14%.
- «Вясна» ў Белдзяржфілармоніі: ансамбль «Харошкі» выступіць з канцэртам 21 красавіка.
- Першая плантацыя грэцкага арэха з'явілася ў Кіраўскім раёне.
- У Беларусі за выхадных над копамі аўто загінулі 5 чалавек, 14 траўміраваны.
- Прафілактычная акцыя ДАІ «Матачыліст» стартвала ў Гомельскай вобласці.
- У Беларусі спыняе выважэнне тэлеканал EuroNews.

Спецыяльны рэпартаж

АГУРКІ, САДЖАНЦЫ І... ПЁРЫ ПАЎЛІНАЎ

Сёлета першы віцебскі вулічны кірмах атрымаўся вельмі шматлюдны. У гэтым пераканаўся карэспандэнт «Звязды»

Пачаў рэпартаж на вуліцы Леніна, што ў цэнтры: насупраць будынка ратушы — сімвала горада. Час работ пачаўся ў пяць гадзін раніцы да дзюх гадзін дня. Калі прыйшоў адзінаццаты гадзіне, народу было шмат. Надвор'е ў той дзень было сонечнае, цёплае, а вецер прыняма асцяжы. Таму, наогула, і запіналіся грамадзяне па пакупкі. Калі некаторых гандлёвых пунктаў выстройваліся вялікія чэргі.

Традыцыйна такое можна убачыць блізу месца продажу жывой рыбы. Але... У той дзень чамусьці яе не прадавалі. І ўжоі таксама не было. А паміж іх, заўсёды на кірмашх менавіта гэтыя опцыі — адны з самых запатрабаваных.

Фота Аляксандра ПУШКІНСКА.

СТАР. 2

Ніколі не забудзем

ПАСЯЎ ПАЧУЦЬ, або Ахвярам вайны патрэбная ўвага

Напярэдні Міжнароднага дня вызвалення вязняў фашысцкага канцлагера супрацоўнікі тэрытарыяльнага цэнтру сацыяльнага абслугоўвання Мінскага раёна Мінска разам з валанцёрамі БРСМ і грамадзянскімі арганізацыямі...

Міхалю ХОМІЧУ 96 гадоў, ён з'яўляецца вязнем фашысцкага канцлагера Вялікай Айчыннай вайны, з 2004 года жыве ў Мінску адзін.

У 16-гадовым узросце немцы павялі яго ва Усходнюю Прусію, дзе ў перыяд з красавіка 1942-га да сакавіка 1945 года хлопец працаваў рознаробачым. Пасля вайны Міхалі Нікіфаравіч пайшоў вучыцца ва ўніверсітэт на заочнае аддзяленне геаграфічнага факультэта, а паралельна працаваў пералюдкамі з нямецкай мовы.

— Мне было 16, калі мяне палілі ў Кёнігсберг. Там нас размяркоўвалі: каго на завод, каго да гаспадары, — успамінае

Міхалі Нікіфаравіч. — Я трапіў да фермера, у якога было шмат цяплицы. Працаваў у яго тры гады з раніцы да веча. Але гэта быў добры чалавек, не крыўдзіў мяне. Потым фронт наблізіўся і нас усіх вывезлі ў Германію, а хутка ўжо і вызвалілі, але я не паспеў вярнуцца дадому, бо тут жа забралі ў войска. Як запасны полк нас рыхтавалі на фронт, але ў бой так і не паспелі трапіць. Пасля Германія нас паняўнілі спысць на некаторы час у Германію. Мене ўзлілі ў каманду, бо я добра ведаў нямецкую мову. Пасля вайны яшчэ чатыры гады служыў, і толькі потым дэмабілізаваў.

Міхалі Нікіфаравіч вырашыў вярнуцца на Радзіму, у Беларусь. Тут атрымаў адукацыю і стаў працаваць настаўнікам географіі. Мужчына лічыць сябе шчасліўчым. Аднойчы яго з братам хуцароў стралялі фашыст, але ім удаляся пазбегнуць смерці. А ўжо пасля вайны на іх атрадзе ў Германію сталі страляць п'яныя салдаты, і ён выпадкова ўхіліўся ад кулі.

Міхалі Нікіфаравіч раскрывае нам скарт свайго шанцавання: добрыя людзі на жыццёвым шляху пападліся. Але самы гадоўны яго абярэз — матчына блаславенне.

— Мая маці была вельмі набожнай жанчына, — гаворыць Міхалі Нікіфаравіч. — Яна нас, сваіх дзяцей, вельмі любіла і шкадавала. Калі мяне забіралі фашысты, мама мяне блаславіла і дала з сабой абразок. Я адчуваў, што ў гэтым абразку спа, якая мяне і зберагла.

Міхалі Нікіфаравіч вельмі парадваўся, што сродок гасцей аказаліся і калегі — настаўнікі географіі, і прызнаўся: яму б хацелася, каб да яго прыходзілі частэй.

Супрацоўніца ТЦСАП запэўніла пажылога чалавека, што да яго два разы на тыдзень будзе прыходзіць сацыяльны работнік, каб дапамагчы прыбрацца ў доме, прынесці прадукты з крамы і гатаваць ежу.

Валанцёры накіраваліся далей, у госці да 84-гадовай Май МЯСАЕДАВАЙ.

Мая Андрэўна — інвалід 2-й групы, вязень фашысцкага канцлагера Вялікай Айчыннай вайны. Ёй было ўсяго трыццаць гадоў, калі яе забралі і накіравалі ў канцэнтрацыйны лагер. Пасля вайны яна ўсталявала ў дзіцячым доме, дзе выхоўвалася да паўналецця. Мая Андрэўна — вельмі актыўны чалавек, яна з'яўляецца старшынёй Мінскай раённай арганізацыі Беларускай асацыяцыі былых непаўналетніх вязняў фашызму.

Ужо дарослай Май Андрэўна знайшла сваю сястру, і цілер жанчыны час ад часу сустракаюцца. Яны — з тых сямі мільёнаў вязняў з усёго свету, якім удаляся выжыць. 11 мільёнаў было знішчана ў 14 тысячч пунктах смерці — лагерах, тур-

мах, гета, пабудаваных фашыстамі па ўсім свеце. З кожным годам сведак вайны становіцца ўсё менш. І гісторыя трэба пазпець пачуць.

— У гісторыі гэтых людзей стаяць болю і адвага, — гаворыць валанцёр БРСМ і студэнтка БДПУ Аляксандра ЗАБАЎСКАЯ. — Разам з тым яны ўсе надзвычай жыццёлюбныя. Хоцца навушчыца ў іх

нічога страшнага, калі црэе такім-ось чынам разлучаюць з роднымі. Я адчуваю ўжо тады, што не ўбачу яе больш ніколі.

— У мяне жыццё падзялялася на дзве часткі: да таго дня і пасля, — гаворыць Мая Андрэўна. — Мне было шасці, зусім мала малаца. Сястрыцы май, Але, увогуле трыві. За ней прыехалі і сказілі абрацца. Памятаю нашу кватэру, як мы ўсе аправаляліся... Маці было ўсяго 32 гады... Яна трымала Алу на руках, а я ўчалася да яе посп... Так крычалі Немец усе цягнуў мяне і цягнуў. Я адвалялася ад яго нагамі і не аддускала маці. Ныма

Іх жыццёвы вопыт бісцынны, — дзельца ўражанняў май капітан унутранай службы РАЧС Мінскага раёна Юлія КАПЧУК. — Негледзячы на цяжкі абставіны падчас вайны, мы не страцілі пачу да жыцця і надзеі ўбачыць родных. І ў іх усё атрымалася. Мы са свайго боку, будзем берачы памяць аб іх подзвігах.

гатаму. Мы ва ўніверсітэце кожны год ладым «Зорны паход» па мясцінах баювай славы і наведваем ветэранаў і тых, хто падчырпеў ад вайны. І тамі акцыі, калі мы бурчымся і гэтамікі, размаўляем з жывымі сведкамі тых падзей, робяць нас больш сталымі. Гэты гісторыі мы павінны захавачы і расказаць нашым будучым вучням.

У Маскоўскай асабы, падчырпелі ад вайны, з іх — 138 вянуў. У ТЦСАП вядзецца абавязкова ўлік ветэранаў, і часта наведваюць, каб больш дасканала вивучыць іх патрэбы.

— Перад такімі памятнымі датамі, як 11 красавіка і 9 Мая, мы будзем у падапечных разам з валанцёрамі і ўрачаем ім невялікія падарункі, — гаворыць загадчыца аддзялення дзёўнага знаходжання для грамадзян пажылога узросту тэрытарыяльнага цэнтру сацыяльнага абслугоўвання насельніцтва Мінскага раёна Алена ПУБЛІЧКА. — Вельмі важна гэта рабіць, каб нашы ветэраны былі ўпэўненыя, што мы памятаем пра іх подзвігі і пакты. Такія ініцыятывы — лічэ адна магчымае паказаць ім нашу павагу.

Наталя ТАЛІВІНСКАЯ.

Канцэнтрацыйныя лагераў — месца знаходжання пад вартай вялікай колькасці людзей па палітычных, сацыяльных, расавых, рэлігійных і іншых прыкметах.

Сістэма канцлагераў у Германіі была ліквідавана разам з «гітлеравізмам», асуджана Міжнародным ваянным трыбуналам у Нюрнбергу як злычынства супраць чалавечства.

АПЕРАЦЫЯ «ВАКЦЫНАЦЫЯ»

Размеркаванне: абавязак ці прывілея?

(Заканчэнне. Пачатка на 1-й стар.)

Калі працэдурнага кабінета некалькі чалавек. Яны ўжо атрымалі вакцыну і чакаюць паўгадзіны, на працягу якой медыкі назіраюць за іх станам. У асяродку гэта сталая жанчына. А вось у самым кабінэце заставіла даволі маладога мужчыну. Андрэй, так ён прадставіўся, коротка паведаміў: робіць штогод прышчэпку ад грыпу, гэта для яго абавязкова. З надзеяй чакаў вакцыны ад каранавіруса, і вось цяпер атрымаў першую дозу. Напярэды ў пацыента яшчэ адна такая працедура.

Пакуль асабістых скаргаў на нейкія ускладненні не было. Быў, што чыраванне месца прышчэпкі, ішы раз павышаецца тэмпература на суткі. Працігнутыя ўзросты вельмі нізкі. І расійская, і кітайская вакцыны розныя на комплекснае прымяненне — два разы праз тры тыдні, — адзначае па ходзе справы Жанна Мурына.

Па яе словах, людзі сур'ёзна ставіцца да гэтай кампаніі. Некаторыя аддаюць перавагу нейкаму аднаму тыпу вакцыны. У большасці пацыентаў асабістых прычын гэтага няма, яны становяцца адносіцца і да расійскага «Спадарожніка V», і да кітайскага «Vero cell». Галоўнае, на што скіраваны пацыенты, — засцерачы сябе і іншых ад каварнай хваробы. Саміцежыццёвае Галіна Якаўлеўна якая з ліку тых ахвярнікаў. Зранку яна патэлефанавала ў паліклініку, і праз некалькі гады ўжо выхадзіла з працэдурнага кабінета з першай дозай прышчэпкі. Іяна пенсіянерка, былы педагог, на ковід не хварэла, але лічыць, што вірус па-ранейшаму ўяўляе небяспеку. Таму цвёрда прытрымліваецца маскаснага рэжыму.

Я ўвесь час хадзіў у масцы, каб не заварачаць, нават у лёгкай форме. Ішы раз рабіно заўвагу тым, што маску не носяць. Як разгучыць? Хтосьці не вельмі стамуся, але большасць пагаджаецца са мной. Лічу, што самі грамадзяне павінны сачыць за паводзінамі людзей вакол сябе і заклікаць да таго, каб усё насілі маскі. Самі паказваць прыклад. Вельмі ўдзячная медыкам, што яны так дапамагаюць. Мы таксама павінны быць уважлівымі, — выказаўся на гэты конт пенсіянерка.

Вакцынацыя, на яе думку, — адзіна са спосабаў перамагчы хваробу. А таксама абараніць сябе і іншых ад віруса. Праблем з вакцынацыяй не ўнікае, свядражыцца медыкі, хоць з кожным днём колькасць жадаючых павялічваецца. Партыя вакцыны разнаходзіцца прыкладна за тыдзень. Прыпарат для пацыентаў бясплатны. Зараз хапае вакцыны і для тых, хто раней заігнаўся, і для тых, хто звярнуўся «дзень у дзень».

Па словах намесніка галоўнага ўрача, ёсць некалькі магчымых трыпцаў у спыс для вакцынацыі. Гэта можа зварачаць непасрэдна на сайце, дзе трэба ўнесці ўсе неабходнае даныя. Па меры расоўвання чаргі чалавека запрашаюць прысціць. Другая магчымаць — патэлефанавач. У банк даныя ўносіцца кожны, хто звяртаецца, вакцынацыя адбываецца згодна з планам. Медыкі вызначаюць, да якой катэгорыі чалавек адносіцца. Калі, напрыклад, сёння ён

не падлягае вакцынацыі, то могуць запрасіць на наступным этапе. Што гэта азначае? У нас ёсць календар на 2021-2022 гады, дзе распісана, які катэгорыя на якім этапе можа атрымаць вакцыну. У першую чаргу гэта медыкі, работнікі адукацыі, сацыяльныя работнікі. Днямі скончылі робіць прышчэпкі настаўнікам дамо-інтэрната для састарэлых, — расказала Жанна Мурына. — У дадзенаму катэгорыі ўваходзіць і людзі, старэйшыя за 61 год, з хранічнай паталогіяй. Калі чалавек проста хоча запісацца, яго ставяць у чаргу. Ціжжа скажаць, калі прыйдзеце чакаць. Бо спачатку трэба ахапіць тых катэгорыі, якіх вызначылі.

Але! Отварч, можа сказаць, з групы рызыкі. Ён працуе начальнікам тэхнічнай службы ў паліклініцы, таму мае права на першачарговую вакцынацыю. І такім правам карыстаюцца адным з першых. Каранавірусам не заражаюцца і цяпер спадзеіцца, што згатага не адбудзецца.

Мне зрабілі ўвесь комплекс — дзве прышчэпкі, адчуваю сабе больш спакойна і ўпэўнена. І мае родныя прышлі да высновы, што трэба вакцынавацца. Будучы гэта рабіць як толькі стане магчыма, — падзяліўся сваім спадзеяваннямі супрацоўнік паліклінікі.

Як паведаміла загадчыца аддзялення прафілактыкі Ніна КАВАЛЁНАК, большасць супрацоўнікаў прайшла вакцынацыю. У тым ліку і яна. Свядраждае, што амаль усё не атрымалі пачобных рэакцыі. Што да тых, хто маўчыць, то трэба вакцынавацца. Яны ў кожнага сваё.

Хтосьці перажывае, як ён гэта перанясе. Хтосьці пераняс каранавірус, і яму пакуль не рэкамендувана. Але я як медык лічу, што нам усім трэба вакцынавацца, каб сфарміравацца калектыўны імунітэт. Калі мы будзем адкажыцца кожны на сваім узроўні, тады і будзе створана імунная праекцыя.

Вірусная інфекцыя — гэта хваляе працэс. Па словах Жанны Мурына, зараз няма чарговай ўстаўкі, ёсць спакійна. Многія адаптаваліся, хтосьці перажываў, а з'яўляюцца вакцыны надае аптымізму. У паліклініцы сфарміраваны брыгады для абслугоўвання ковідных пацыентаў дома. Іх наведваюць згодна з графікам, праводзіцца лабараторнае абследаванне. Прыязджае медыцынскі работнік, дзе рэкамендуецца, выліпае пры неабходнасці медыкаменты. Пацыенты пад наглядна.

Маргарыта УШКЕВІЧ.

(Заканчэнне. Пачатка на 1-й стар.)

Па заканчэнні, працэс размеркавання павінен быць завершаны не пазней чым за два месяцы да выпуску маладых спецыялістаў, а гэта значыць, што для тых, хто заканчвае навуковую ўстаноў летам, жыццёва важнае пытанне павінна вырашыцца да канца красавіка. Хоць, як заўважыў Сяргей Каспярэвіч, некаторыя ВНУ і асобныя факультэты правялі папярэднія і канчатковыя размеркаванне яшчэ восенню.

Усяго ў гэтым годзе размеркаванню падлягаюць 19,4 тысяч выпускнікоў першай ступені вышэйшай школы, які навучаліся на дзённай бюджэтнай форме, 16 тысяч магістрантаў, каля 19 тысяч выпускнікоў сярэдніх спецыяльных навучальных устаноў і каля 23 тысяч навучанаў прафесійна-тэхнічных устаноў.

Заўважым на працэдуральнае будучы забяспечаны ўсе, — запэўнівае Сяргей Каспярэвіч. — Пытанне тым, каб максімальна задаволяць інтарэсы канкрэтнага выпускніка і канкрэтнага заказчыка кадрыў. Трымаючы ў горах і абавязкі наймальніцкай спецыяльнасці ў галіне сельскага гаспадарства, медыцыны (як на ўзроўні вышэйшай адукацыі, так і на ўзроўні сярэдняй спецыяльнасці), спецыяльнасці ў IT-сектары і ў сферы перадавых тэхналогій, у лёгкай прамысловасці, хімічнай, харчовай і г. д.

ПЛА УВАЖЛІВЫХ ПРЫЧЫНАХ

Летаў на ўзроўні вышэйшай адукацыі былі размеркаваны 99,9 працента ад агульнай колькасці тых, хто падлягаў размеркаванню, але да месца размеркавання дабраліся і працэдуральна 90 працэнтаў.

Прычыны выважылі: гэта пацупленне на больш высокі ўзровень адукацыі, напрыклад, у магістратуру, альбо выпускніка каледжа на ўзровень вышэйшай адукацыі першай ступені. Таксама уважліва прычына — служба ў арміі, птытанні, звязаныя з непразраўдальнасцю, — падкрэслівае Сяргей Каспярэвіч. — А без уважлівай прычыны адмаўляюцца працаваць па размеркаванні пасля заканчэння ВНУ ад 100 да 150 чалавек у год, прычым у гэту лічбу ўваходзіць як тых, хто не прыбывае да месца размеркавання, так і тых, хто адрацоўвае да канца тэрміну.

ДЛЯ КАГО АДПРАЦОУКА АБАВЯЗКОВАЯ?

Для ўсіх, хто працуе на дзённай бюджэтнай форме не менш за палову ад агульнага тэрміну навучання. Гэта значыць, што студэнт ВНУ, які навучацца за кошт бюджэтных сродкаў і быў адлічаны, напрыклад, на трэцім курсе, а затым аднавіўся і давуваўся ўжо за кошт уласных сродкаў, таксама можа быць размеркаваны. Пры гэтым тэрмін працы па размеркаванні не змяняцца працэдуральна часу навування за кошт уласных сродкаў выпускнік будзе абавязаны адпрацаваць па размеркаванні два гады, як і яго аднакурснікі-бюджэтнікі. А вось пры разліку сумы, якую выпускнік абавязаны будзе вярнуць дзяржаве ў якасці кампенсаванні за сваё нежаданне працаваць па размеркаванні, час яго плагна навування ўключаюцца не будзе.

Калі студэнт больш за палову тэрміну вучыўся за кошт бюджэтных сродкаў, а затым перавёўся на платнае званочнае аддзяленне, ён таксама трыпае пад размеркаванне. За выключэннем выпадку, калі ўжо працуе на сваёй спецыяльнасці.

І нават калі за час навування змяніцца яго сямейнае становішча і жыццёвыя планы, пасля атрыманна дыплома ён усё роўна будзе абавязаны туды вяртацца.

Па-другое, калі працаваць па размеркаванні пасля ВНУ прыдзецца два гады, то па мэтавым накіраванні — аж пяць гадоў.

САЦЬІЛЬНЫЯ ГАРАНТЫ

Кі стаўцца да будучага размеркавання: як да сацыяльнай перавагі або як да малапрыятнага абавязку — кожны вырашае для сябе сам. Па-першае, гэта магчымаць для прафесійнага стаўлення. За два — пяць гадоў можна стаць канкурэнтаздольным спецыялістам на рынку працы і атрымаць важна прафесійна кампенсаванні.

Па-другое, малады спецыяліст у гэтым выпадку падстрахаваны з усіх бакоў. Наймальнік абавязаны забяспечыць яго працай па той спецыяльнасці і той кваліфікацыі, якая ўказана ў яго дыпломе і занатавана ў накіраванні. Што да працоўных адносін, то наймальнік можа прапанаваць любую іх форму: кантракт або бестэрміновы працоўны дагавор. Выпускнік мае права выбарчы толькі варыянт, які яго больш задавальняе.

Але самая галоўная прывілея — абарона ад звалення на працягу двух гадоў. Наймальнік не мае права уста-

навушчыца маладым спецыялістам выбіравалі тэрмін і не можа звышліць маладога спецыяліста на аснове такога фармулёўкі, як «неадведзенае займаемае паказчы ад выканаваемай працы з прычыны недастатковай кваліфікацыі».

Традыцыйна вельмі запатрабаваны ў наймальніцкай спецыяльнасці ў галіне сельскай гаспадаркі, мелыныя (як на ўзроўні вышэйшай адукацыі, так і на ўзроўні сярэдняй спецыяльнасці), спецыяльнасці ў IT-сектары і ў сферы перадавых тэхналогій, у лёгкай прамысловасці, хімічнай, харчовай і г. д.

Размеркаванні маладым спецыялістам пасля атрыманна дыплома даецца адпачынак працягласцю 31 календарны дзень (па жаданні выпускніка гэты тэрмін можа быць скарачаны), а будучы педагога адчыняюць да 15 жніўня.

Малады спецыяліст заканадаўствам прадураджаны шэраг дадатковых гарантыі і кампенсаванні.

У тым ліку — грашовая дапамога, якую наймальнік выплачвае яму ў месечны тэрмін. Сума залежыць ад таго, якую адукацыю ён атрымаў, і ад памеру ступені. Маладым людзям належыць таксама кампенсаванні ў сувязі з пераездам на працоўнае месца і іншую мисвоваць — яна з'яўляецца абавязковай, але выплачваецца толькі ў тым выпадку, калі працаваць будзе ў іншым населеным пункце (гэта пацвярджаецца рэгістрацыяй у пашпарта). Кампенсаванні кошт праезднае толькі самаго выпускніка, але і членаў яго сямі, таксама кампенсуюцца выдаткі на перавозку мэтамікс любым транспартам.

Малады спецыяліст наймальнікам можа кампенсавач выдаткі за арэнду жылля. Заканадаўствам прадураджана такія магчымаць, але абавязковай гэтыя выплаты не з'яўляюцца. Калі наймальнік прымае такога рашынае, то са сямейнага вызначыць ён памер, а таксама парадка і ўмовы кампенсаванні.

Умова аб выздзяленні маладому спецыялісту жылга памяшкання наймальнікам можа быць агаворана ў накіраванні на працоўны дагаворы (кантракт). Аднак звычайнае маладога спецыяліста жыллё — права наймальнікна, а не абавязак. Адзіная гарантыя ў гэтай сферы, заматывавана на дзяржаўнай узроўні, — права маладога спецыяліста, які прыбываў у месца размеркавання, стаць на ўлік асаб, што можа патрэба ў паліпашчэнні жылльвых умоў, без дадатковых патрабаванняў на неабходным тэрміне пражывання ў адпаведным населеным пункце. У тым ліку ў Мінску і Мінскай раёне.

ЦІ МОЖНА «АДКУПЦА»?

Лічэ на этапе размеркавання выпускнік можа завярць пра сваё нежаданне працаваць па размеркаванні кі мэтавым накіраванні і вярнуцца на рэзіду ў сваё месца, выдаткаваны на яго навучанне. Пасля ўзвядзення сродкаў ён можа атрымаць даведку аб свабодным працэдуральнаванні.

У тым выпадку, калі малады спецыяліст не прыступіў да працы ці звольніўся да заканчэння тэрміну абавязковай адпрацоўкі і не жадае вяртаць у бюджэрт сродкі добраахотна, грошы будуць спаганяцца з яго ў судовай парадку.

Надзея НІКАЛАЕВА.

Храмы маёй радзімы

НАД БЕЛАЙ ЦАРКВОЮ — БЕЛАЯ ПОЎНА

Спаса-Праабражэўская царква
Валоўжынскі р-н, а. г. Ракаў

ВАРТА толькі згадаць пасляваенны Ракаў, нашу Спаса-Праабражэўскую царкву, як у маёй свядомасці ўзнікаюць дзве выразныя асацыяцыі — гукавая і зракавая.

1948 год. Маці ўзяла каромысла з двума аўдэма і пайшла на ваду ў нябліжнюю, ледзь не за кіламетр, студню. У блізкай студні, што выдывае вода, засталася ў амаль дарожцы спаленым падчас вайны мастычка (якая Ракава замаўкаў так званы Мінькі касцёл), вады не набраць: яны скрозь падажджылі шчыльнымі масцовымі клошэў-перастаркаў «Гульчон» з мінамі і снарадамі, яны ўзрыўвалі іх на вогнішчах, распалены каля нёў ці валозу (для большага эфекту), а гранаты кідалі ў студню і бясцёна, і афідэны. Я студню на ганку нахай новай, яччэ толькі напалоў збудаванай на б'юльм пагарышчы хаты і на загод маці вартую не. Час цягнуцца марудна, робіцца страшнавата. Але воль ад недалёкай царкоўнай званіцы дадала магчымасць удар гаюнага звона. Праз нейкі час да яго далучаецца пералістае дзілінканне меншых звонаў. Гэта званар нагадавае вернікам пра абыннюю вичарню. Мне становіцца веселіць. У галяву лезуць прудыміміяны ступы, што вылічылі ўздымаюцца царкоўнымі перазвонамі, і я суладна з ім паўтарою: «Дзілін-бом, дзілін-бом / Блін гарэлы, абы цылі / Блін гарэлы, абы цылі / Дзілін-бом, дзілін-бом...»

Званы змаўкаюць. Падыходзіць з вадою мама. Я бегу на сустрэч ей...

Другая асацыяцыя, зракавая. 1949 год. Я ўжо ў другім класе Ракаўскай сярэдняй школы. Вечар. Зіма. Снег белаю коўдай прыльціў жудасныя раны ваіны: паліліся, дзусь колішны мураваны храм на Рынкавай вуліцы, рэбры сінагогі, спаленай немцамі разам з месатанковія ябрымі... Цітр Ракава — сучасная школа, толькі водадзі чымне некалькі тат, што судам засталася ад былога гэта, ды там-сам пачалі ўзнікаць зрубкі. Аднак царква — як на

далоці, нішто не засланяе. Я сяджу ў невялікім пакоўчыку, які ўдзень — калгасная кантора (тата мой — калгасны рахунаводкі), а ўначы — маё спалня. Гляджу ў неба. Белы снег, белая тынкоўка царквы. І над усю гэтым — белая поўна... У галяву шымацілі словы, пацуты выпадкова ў школе ад некага ся ў старшакласніцы: «Поўна луна над белай царквою ён // Пышны гетмансаў сады // Стары замк асветляе...» Не раўнічоны, як пра Ракаў напісана! Поўна луна — гэта па-нашаму поўны месяц, поўня. Царква — так і ў нас кажуць: не царква, а царква, царква, царква! Пышны сады — ён кнма, яны пагарылі разам з будынкамі, а пладовыя дрэвы, якія засталіся, павясятка са кожнае трэба падацка

плаціць. Што да замка, то ён, відаць, некалі стаў на Валях — вялікім старым гарадзішчы на беразе Іспачы, любімым месцы нашых дзіцячых забав...

Ужо ў старшых класах, калі чытаў «Палтаву» і зрамаў: Бялая Царква (яна ў тэксце пазмы пазначыла з вялікай літары) — гэта таліманіна назва. Намамо пазней я і сам пабываў у гэтым украінскім гарадзе ў дні шаўчынкоўскіх свят. Ды часам і зараз пры гадзінны тры вершаванай радкоў ва ўяўленні паўстае не колішні пушкінскі гарадскі пейзаж і не циперашанья

на тым месцы пабудавалі драўляную царкву, дзе некалькі стагоддзям, аж да XX ст., захоўвалася святая ікона. Над самою крынічай вымуравалі капіліцу, унутры яе паставілі вялікі крыж. Пляч абгарадзілі. Узвелі каменную браму-званіцу з трыма невялікімі званамі. Людзі назвалі тую мясціну «У Крыжы». Кожны год на свята Удзявання Крыжа Гасподняга (27 верасня) з Спаса-Праабражэўскай царквы да Крыжаўдзяўжанскай ішоў з мураваным хрэсны ход. Шлі не толькі праваслаўныя, але і каталікі. «У Крыжы» падышлі і вялікі кірмаш, на які з'язджалі і сыходзілі людзі не толькі з Беларору, але і з Лтвы, Польшчы, Украіны, Рэсіі... Вадоў са святых крыжыц прамявалі сочы, бралі лекаваю з сабой. Засведчана: многім вада дапамагла паэваціцца ад розных хвароб ваіч...

На жаль, у час хрушчоўскага змаганя з «рэлігійным дурманам» на купал царквы закінуты літло тостгата троса, пацінулі трос калгасным трактарам. Істараго будынка не стала. Магчыма, тады быў страчаны арыгінал Цудадзейнай іконы Ракаўскай Божай Маці (копія яго маецца ў Ракаўскай Спаса-Праабражэўскай царкве). Праўда, па некаторых звестках, арыгінал знік яшчэ з часу Першай ці Другой сусветнай ваіны. Адначасова разбурылі і капіліцу над сасвай вадою, і браму-званіцу, і гарадзку з каменнымі ступамі. Прычым рабілася гэта ноччу, каб людзі не бачылі. Аднак і пасля гэтага некаторыя прыходзілі да крыніцы, прамявалі воцы, набіралі ваду. Ды раёнае начальства не сумілася. У канцы 1980-х гг. над знакам асушэння балот задымалі асушы і заарэвалі мясціну «У Крыжы». Але і час змяніўся і людзі наспіслі. А вольныя меліяратры в Валоўжы, інжынер Каржанеўскі, якому даручылі гэту справу, аказаўся чалавекам мудрым і сумленным. Ён не стаў ліквідаваць «святую

месца», нягледзячы на неаднаразовыя загады, пагоры, нават, урэшце, на звальненне з работы замест стромкіх вежаў над царквою вырасла цыбуліна купала. Прыходзіць храм, які і ўсе прыпісанна да яго ваявоў царквы, набылі праваслаўны статус. Кэталікі ж па-ранейшаму з самага канца XVII ст. маліліся ў сваім драўляным касцёле. Ён некалькі разоў гарэў і адбудовываў зноў, аж пакуль у 1906 г. не быў асвечаны вялікай прыгожой касцёль, пабудаваны з прывязной жоўтай цэглы ў неагатычным стылі.

Ракаўскую Спаса-Праабражэўскую царкву, у адрозненне ад Крыжаўдзяўжанскай, ніколі — ні ў час заходжання Ракава ў складзе Польшчы ў 1921—1939 гг., ні пры нямецкай акупацыі, ні ў пасляваенны час — не зачынілі. Касцёл жа ў 1949 г. зачынілі. Я памяню той дзень, калі старшын сельсавета, размахваючы аглобляй, разарваў разароўныя прыхаджанаў.

Унутр касцёла пачалі заважджэ гураваць машыны і сьмяць эрне. Потым з'явілася шчыльна ператварылася ў склад мінеральных угнаўняў, затым — у машынатранктуру монументу майстарэно са станкамі і куляно... Яначчэ такое святацтва, ён быў у студэнцкай часе выстулі ў друку з пранаванай стварыць у будынку касцёла канцэртную залу, дзе гучала б арганная музыка (у касцёле раней былі і арганы). Дзе там! Касцёл аддалі вернікам толькі ў незалежнай Беларору, ў 1993 годзе.

А ДНКА зноў вернемся да гісторыі.

У 1735 г., калі Ракавам валадоў князь Казімір Сангушка, побач з драўлянай пачалі мурававаць цагляную царкву. Будавалася яна як грэка-каталіцкі храм, асвечана была ў 1793 г. — якрэз год Другога падышлі Рэчы Палатэй, у выніку якога ўсе беларускія землі ўвайшлі ў склад Расійскай імперыі. Магчыма, гэтка падава прымусіла верніка хутэй разабраць суседнюю драўляную Спаса-Праабражэўскую царкву і асвятчы новую, мураваную, хоць яе яшчэ не дабудавалі. У 1839 г. ліквідава-

лі базальнічны манастыр, што існаваў пры царкве, праз год — унію, а яччэ праз некалькі гадоў замест стромкіх вежаў над царквою вырасла цыбуліна купала. Прыходзіць храм, які і ўсе прыпісанна да яго ваявоў царквы, набылі праваслаўны статус. Кэталікі ж па-ранейшаму з самага канца XVII ст. маліліся ў сваім драўляным касцёле. Ён некалькі разоў гарэў і адбудовываў зноў, аж пакуль у 1906 г. не быў асвечаны вялікай прыгожой касцёль, пабудаваны з прывязной жоўтай цэглы ў неагатычным стылі.

Ракаўскую Спаса-Праабражэўскую царкву, у адрозненне ад Крыжаўдзяўжанскай, ніколі — ні ў час заходжання Ракава ў складзе Польшчы ў 1921—1939 гг., ні пры нямецкай акупацыі, ні ў пасляваенны час — не зачынілі. Касцёл жа ў 1949 г. зачынілі. Я памяню той дзень, калі старшын сельсавета, размахваючы аглобляй, разарваў разароўныя прыхаджанаў.

Унутр касцёла пачалі заважджэ гураваць машыны і сьмяць эрне. Потым з'явілася шчыльна ператварылася ў склад мінеральных угнаўняў, затым — у машынатранктуру монументу майстарэно са станкамі і куляно... Яначчэ такое святацтва, ён быў у студэнцкай часе выстулі ў друку з пранаванай стварыць у будынку касцёла канцэртную залу, дзе гучала б арганная музыка (у касцёле раней былі і арганы). Дзе там! Касцёл аддалі вернікам толькі ў незалежнай Беларору, ў 1993 годзе.

РАКАЎСКАЯ Спаса-Праабражэўская царква шыдавалася на святароў. Назваю толькі асобных з іх: У 1905—1911 гг. тут служыў пратэарэй Канстанцін Акаловіч, які затым быў абраны дэпутатам 4-й Дуны. Яго змяніў Сімяон Сеўба (1911—1942), які перадаў царкву сваяму сінчу Міхалу (1942—1952), а сам сачыў жыццё ў сене архіепіскапа

дзяўжэўскага. Айцец Сімяон з 1934 да 1939 г. прасядзеў у канцэнтрацыйным лагэры ў Картуз-Броўзе за адмову весті службы ў царкве на польскай мове. Яго ж сын Міхал у час Вялікай Айчыннай ваіны ратаваў лядоў, у тым ліку ябрыў і шыа, ад немцаў. Я сведчыць Дышыневіч, якая ў час ваіны, застаўшыся без бацькоў, знайшла прытулак у баюшчы. «ён здабываў неск лік і дасылаў іх хворым, параненым, як мог дапамагаў партызанам, ваеннапапаліла». Добрую памяць пакінулі аб сабе і дурты сватары.

З дзецьмі некаторых святароў у дзяцінстве мы дружылі. Скажам, дачка айца Міхала Маша была душой нашай кампаніі. Яна ніколі не адразілася ад хлопцаў: гэтак жа ахвотна гуляла ў лапту, «гардакіці» ці «калейкі» («аб сценку» або «ў цюка»), разам мы шукалі ў абгарэлых ваенных машынах каліяроўны метал, каб у нарыхтаваную атрымаць за яго тыя самыя калікі, разам на Вллідзе званіць падымалася на царкоўную дзвянь і заўзята званілі ў званы. Дарчы, там царкоўная званіца — адначасова і помнік (відаць, адныны такі ў Беларору), пра што сведчыць мемарыяльная шыда: «Колічонка. Памятнік отменны крепостного права. 1887 г.»

І калі Маша разам з бацькамі выехала ў Крам (туды бацька пераважыў на стале адраў), адразу ўсім стала неа суніца. Хоць царква па-ранейшаму заставалася аб'ектам нашай увагі і нашых забав. Тут мы зноў гулялі «ў калейкі» ад цёбраў мураваных сідны яны хобра аджоскавалі. Тут у час нашчаго хростна ходу на свята Вялікадня дазва-

лаўся страляць з самалетаў, а нааўтра радасна званіць хоць дзень у дзень у царкоўны званы. Праўда, рабілі гэта, хаваючыся ад нааўтраў, якія на вялікіх святых арганізавалі нават таемныя джарктуры калі царквы. Традыцыйна ў нашых сям'ях, у тым ліку ў маёй, нягласна адначыліся асноўныя царкоўныя званы. У каліччэ вечар на стале гаюнаў паняі быя куця, у час вялікоднага снаддзя — сваячонка. Маці, бывала, пасыла ла мяне пасвятчыць Чырвонай вялікоўнай ябкі, а з ім — колца кінасы, крэху вичірлікі, кавалек хлеба, салыньку солі. Пры гэтым папарэдавалі: «Гляді, каб ніхто з нааўтраў не ўбачыў!»

У царкве, помнічка, мяне адночы ўразаіла не зусім тады зрамаваным выказанне на стараславянскі мове, напісанае вялікімі літарамі на перыметры выступу на столі: «Пріидите ко мне вси труждающиеся и обремененные, и аз упокою вас». Дакладна гэтак выказанне ў ябечыю намагаў паняі у царкве Рыльскага манастыра (XIV ст.) ў гарах Балгары. Убачыў, і так мне стала цёпла на сарцы! Свят вялікі і роўны, і вера яднае нас.

...Нааўтра вечарам пасля работ навадуў я Ракаў. Праехаў крэйніцу са сваятой вадоў. Аблашчыла вока амале цялкам адноўленай Крыжаўдзяўжанскай царквы. У цэнтры месцічка, каля Спаса-Праабражэўскай царквы, спыніліся. Неба чыстае, блазоблачанае. Святліца поўня. Залоблачанае, радасна заміжкілася: «Над белай царквою — белая поўна».

Вячаслаў РАГОЙША.

Жывая памяць

У Беларускай дзяржаўнай музеі гісторыі Вялікай Айчыннай ваіны захаўваюцца акацыяцыі і дэталы жыцця жанчын на вайне. Яны не толькі замянілі на заводзе ў калгас мужчын, які пайшлі на фронт, але і самі ішлі абаранячы сваю зямлю. Служылі медыкамі, лётчыцамі, снайперамі, у часцях супрацьваветранай абароны, сувязістамі, разведчыцамі, шафэрамі, тапографамі, рэпарыёрамі, танкістамі, артылерыямі, ішлі ў партызаны, рызыкавалі жыццём у падполлі. У першыню гісторыі жанчыны так масава ішлі ваяваць, гадэваюцца лічы, што ад Саветаўскага Саюза ў ваіне ўдзельнічала ад 500 да 800 тысяч жанчын (а ў асобных крыніцах — каля мільяна).

Вітрыны са зброй, якая належала партызанкам, суседнічаюць з выключна жанчынымі экспанатамі: пудраванай, расчоскай, сумачкамі. Захавалася і вышыванка партызанкі Кацярыны Урбановіч, у якой дэталы на выступала падчас самадзейных канцэртаў. Дзіўчынну рэзарвалі коньмі салдаты з Арміі Краўвай. У гады ваіны былі створаны тры жанчыны авіяпалкі. Лётчыцы 56-га гардазьянскага Таманскага начнага бамбардзіроўчанага авіяпалка ўдзельнічалі ў значных бамбардзіроўках, за што немцы іх прараўлі «чырнымі ведмамі». Рэчы адважных дзюччэ таксама захоўваюцца ў музеі. Часта на ваіну ішлі сем'ямі. Суажыццэ Арловы на сваёй самаходнай гармаце праехаў пяць тысяч кіламетраў. Сам я Бойка на ўласнай грамадзянскай куліпа танк, на якім ваявала. Асобная вітрына — лісты жанчын, якія чхалі сваіх родных з ваіны. У іх вершы, і падыкі, і вшыванне з узагароджаным ордэнам Маці, і лісты, якія прышлі з цыжэй весткай пра біель біліжка чалавека.

МАЛЕНЬКІЯ ЖАНЧЫНЫ

Сведкі ваенных падзей — частыя гоцы ў музеі. Аляксандра Захарова прайшла праз лагэры Майданж

у Асвенцім, калі яе хворую, судыло, паўпаліную ў студзені 1945 года вызвалі салдаты Чырвонай Арміі, дзюччын было 9 гадоў. «Нас кармілі ў салдацкіх сталовах, але доеці не ўсе маглі есці, бо ў нас пасля канцлагэра істалаі збуй», — гадэвала Аляксандра Васілеўна. — Калі вярнуліся ў сваю ваёку, на месцы дома была абпаленая пач і бур'ян вышэй за галаву. Людзі пасля ваіны дзюліліся апшымі. Нехта прынёс прыгарыччэ збожа, хтосьці — 10 булбоні, а хтосьці — куряны. Я памятаю, як маш прававала ў полі. Коной не было, запаргалі капроу, а ёй кіраваў чыю цыжжа». Але самая цыжжа ўспаміны ў жанчыны звязаны з ваінай. Яна памятае, як бамбілі, забівалі, палілі вёскі. Палову жыхароў адразы знішчылі, астатніх сганалі ў лагэр у Свяжыкоў. Сем'і партызан (а са ваявоў Аляксандра Васілеўна ваявалі 19 чалавек) накіроўвалі ў лагэры смерці. Цудам ёй

Лісты жанчым, якія чакалі сваіх родных з ваіны.

удалася выжыць у Майданж, цыжжа хворая дэці падкармілівы ішыны зняволеныя — жанчыны-палкі. Не менш страўныя выпрабаванні чхалі «У Ашчы», дзе на дзюччын ставілі медыцынскія эксперыменты... Пасля ваіны яна разам з ішынымі ваявоўмі працягала да канца жыцця расказваць пра тое, што перажыла, і гэны ніколі не паўтарылася.

«НУЖА МЫ ЗМОЖАМ УСАМІХЦА?»

Па матэрыялах, што захоўваюцца ў фондзах Дзяржаўнага музея гісторыі Вялікай Айчыннай ваіны, яго супрацоўнікі падтрымалі даследаванне, прысвечанае лёсам жанчын на ваіне. Сваімі напраўкамі яны падзяліліся падчас круглага стала, а ў далейшым гэтыя матэрыялы будучы захаўваюцца ў якадэ прадэставана мэралепамытэры, прысвечанае 80-годдзю пачатку Вялікай Айчыннай ваіны.

Адно з граені, якая трапіла ў поле зроку маладых даследчыкаў музея, — Надзея Маісева. У пачатку ваіны Надзея — студэнтка медыцынута — аказалася ў акупаваным Мінску. Каб не быць сганкай ў Германію на прымусовыя работы, дзюччын ідзе прамаўца прыбіраўшчыцай і афіцыйнак у Лоўшыцкай сідзіце, дзе знаёміцца з Марыёй Чужыкоў і яе дажджой Аленей. З жанчынамі звязваюцца партызаны разведатра «Юры». Адно з заданьняў, якое было даручана падпольшчыцам, — заклічы выбуховае прыставаенне ў сядзібе, дзе пасля смерці гаўлітэра Куба Карн фон Готберг, які яго замяніў, пачнаваў правос-

дзі пасаджэны з высокапастаўленымі нямецкімі афіцэрамі. Мату выдаража заўважыла жанчына, што паліла ў пачы, і даўжыла фаўшмант. На працягу двух месяцаў падпольшчыцамі катавалі ў турме СД на Валадарскага, а ў снежні 1943-га жыхароў Лоўшыцы сганалі на гаюнаў вуліцу вёскі, дзе была ўстаноўлена шыбеніца. 19-гадоўца Алену павесілі на вакач у маці, апошній на шафрот шла Надзея. Перад смерцю яна прасіла выкрываць, што народ адпачыць за гэты смерці. У фондзах музея захаўваюцца дакументы і прадметы, звязаныя з жыццём Надзі Маісевай: фотарапарты, біяграфія, успаміны бацькі, студэнцкі пропуск, ордэн. А студэнцкі білет дзюччын і муляж самабранага даміно, які Надзея гуляла са зняволенымі ў мінскай турме СД, знаходзяцца ў пастаянай экспаніцы.

У каліччэ музея «Прадметы быту» захаўваюцца скрыня для партызанскіх дакументаў, якая належала Матроне Каўнаўскай, — апература 31-ай асобнай батэрэй-станцыі гармаднай наводкі, якая ў лютым 1943-га добраахвотна пайшла на фронт. Ужо на другі дзень ваіны яна падала зрану ў мясцовы райваенкамат з прасьбай накіраваць яе на фронт, але атрыкала адмову: бо не мела ніякай ваенскай спецыяльнасці. Пасля, па загадзе райваенкамата, яна эвакуіравала радзельнапэратуру. У эвакуацыі двойчы падавала зануі на фронт і нават з такой прасьбай звернулася да Сталіна.

У музеі захаўваюцца прадметы асабістага карыстання Героя Саветаўскага Саюза Зінаіды Тусналобавай Марчанік: акупіры, відэаце, нож і нок сталево. У 1941 годзе, калі пачалася ваіна, на дорахавоўчынці пайшла на фронт, скончыла кратократэрміновыя курсы медысэаў. За 8 месяцаў бабў выратвала 123 параненых байцаў, за што дзюччын ўзнагародзіла ордэнамі Чырвонай Зоркі і Чырвонага Сцягу. У лютым 1943 годца цыжжа паранена ў ногі абморожана. Толькі на другі дзень устава бо яе нааішлі рэваліч, якія вярталіся з заданья. Урачы выратвалі дзюччын жыццё, але яна засталася без рук і ног. Выступала на фронт, у газетач, заклікала да разгароў халонікаў. Даведваюцца, што 1-ы Прыбалтыйскі фронт стаў пад Полацак, яна звернулася да байцоў з лістом, каб адпомісціць за яе. Камандоўца аднаго з уральскіх заводаў у напярочы час сабраў ліст танкаў і назваў іх «Зіна Тусналобава», байцы

РЭЧЫ СВЕДЧАЦЬ
Асабістыя рэчы, фатаграфіі і дакументы, якія прадставяюць у музеі на асобнай выставцы, паказваюць, з чым сутыкнуліся жанчыны ў гады ваіны. Яны катвалі акупі, суткамі сталі калі станкоў, становіліся донарамі (у музеі захаўваюцца ордэн, які была ўзнагароджана Ляоубу Казлова: ў гады ваіны яна здала 12 літраў крвы). Асобным ступамі распавядаюць пра жахі акупацыі і канцлагэраў. Падчас першага публічнага сямротнага пакарэння ў Мінску 28 кастрычніка 1941 года былі забітыя чатыры жан-

ішлі ў бой са словамі «Мы адпомісцім за Зіну!». Пасля змагання выжыла дзюччын жыццё, вярнулася ў Полацк. З дапамогай партызан навучылася хадзіць і займацца хатняй гаспадаркай, нарадзіла дваіх дзетак.

Соф'ю Кунцэвіч Алена заспела ў Вілейцы. Салдаты яе называлі Кнопачкай. 17-гадовай худзюкнага медысэаўска, ростам у паўтара метра і вагой каля 40 кілаграмаў, вышывала з поля бо параненых, якія маглі быць цыжжынці за яе ў дзе разе. З 25 да 29 жніўня 1942-га падчас бабў на Паўночным Кайкузе яна вынесла з полт бо параненых 68 параненых разам з іх зброй. Знаходзяцца пад агнём праўшчыні, аказала першую медапамогу больш чым 140 параненым. За гэта была ўзнагароджана ордэнамі Чырвонага Сцягу. Са студзеня 1944 года была камандзірам санітарнага ўзвода ў Чырвонай арміі падчас ваявавання тэрыторыі Украіны, дзе ў адным з бабў вынесла 40 цыжжа параненых разам са зброй. Разам з войкамі Чырвонай Арміі дайшла да Берліна і на сцене рэйхстага пакінула надпіс «Я, Соф'я Кунцэвіч, пайшла на ады за сваё жыццё».

Зіна Тусналобава і Соф'я Кунцэвіч былі ўзнагароджаныя медалём Чырвонага Крыжа ў Федэратыі Найшчэраў. Такія ўзнагароды медалёты атрымаваюць за самадзейны ўчынк і ўдасноўчэ да хворых. У Беларору толькі ішыцы удзельнічалі Вялікай Айчыннай ваіны бо і ішлі адначыны такімі медалёмі.

Вольга Дуброўская да ваіны працавала нааўтрайца ў школе. У акупаваным Мінску яна сутрада аднаго са сваіх вучняў Захара Гапа. Прадчыні ў сталовай на заводзе Варшавскага, яна на службовай машыне ехала не па маршруце, прапанаваным у спецыяльных пропусках, а па кроках, неабходных Захару. Так зматла прапачыць зброю, і лётчыца. Груз пасля пераарулілі ў партызанскія атрады. Калі на заводзе Варшавскага пачалі рамантаваць нямецкія танкі, Вольга наладзіла сувязь з ваяскапалоннымі, з іх дапамогай з танкаў забралі боепрыпасы, узбраенне, медалёты і перадавалі ў партызанскія атрады... У кастрычніку 1943 годца жанчыну разам з ішыным падпольшчыцам схвалі. Яна зматла выжыць. Прайшла некалькі канцлагэраў і пакінула ўспаміны пра жыццё ў акупаваным горадзе: «Цітр нават не верыцца, што пасля катаваньня можна ўсаміцца і нават спяваць, што людзі не баяліся смерці, што машыны і дзюччын каліцы разам з дацём воцём мучылі».

Алена ДЗЯДЗЮЛЯ.

Закрытае акцыйнае аб'яднанне «Центр Банк»
Адрес: 220034, г. Мінск, ул. Платонава, 1Б.
Тэл. 331 89 49, факс 331 89 48

БУХГАЛТЕРСЬКІ БАЛАНС на 1 студзеня 2021 г.

Table with 5 columns: Наименование статьи, Символ, Пункт примечания, 2020 год, 2019 год. Rows include assets like 'Активы', 'Денежные средства', 'Средства в банках'.

ОТЧЕТ О ПРИБЫЛЯХ И УБЫТКАХ за 2020 год

Table with 5 columns: Наименование статьи, Символ, Пункт примечания, 2020 год, 2019 год. Rows include 'Процентные доходы', 'Комиссионные доходы', 'Чистый доход'.

Сведения о совокупном доходе за 2020 год

Table with 5 columns: Наименование статьи, Символ, Пункт примечания, 2020 год, 2019 год. Rows include 'Прибыль (убыток)', 'Проценты по кредитам'.

Отчет об изменении собственного капитала за 2020 год

Table with 9 columns: Наименование статьи, Символ, Пункт примечания, 2020 год, 2019 год. Rows include 'Остаток на 1 января', 'Изменение стоимости'.

Отчет о движении денежных средств за 2020 год

Table with 5 columns: Наименование статьи, Символ, Пункт примечания, 2020 г., 2019 г. Rows include 'Потоки денежных средств от операционной деятельности', 'Потоки денежных средств от инвестиционной деятельности'.

АУДИТОРСКОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ по ГОДОВОЙ ИНДИВИДУАЛЬНОЙ БУХГАЛТЕРСКОЙ (ФИНАНСОВОЙ) ОТЧЕТНОСТИ
Адрес: 220034, г. Мінск, ул. Платонава, 1Б.

Обоснование и определение возмещаемой стоимости является процессом, включающим исследование профессионального суждения, использование допущений, а также анализ рыночных данных.

индивидуальной бухгалтерской (финансовой) отчетности: оцениваем правильность применения руководящих принципов аудиторского доклада.

Основание для выражения аудиторского мнения: Мы провели аудит годовой индивидуальной бухгалтерской (финансовой) отчетности ЗАО «Центр Банк».

Обоснование аудиторской организации по проведению аудита годовой индивидуальной бухгалтерской (финансовой) отчетности: Руководство аудиторского лица несет ответственность за подготовку и достоверное представление годовой индивидуальной бухгалтерской (финансовой) отчетности.

Заключение по отдельным проверяемым периодам: В соответствии с пунктом 14 постановления Правления Национального банка Республики Беларусь от 31.10.2009 № 172.

ООО «Центр Белгараж»
ИЗВЕЩАЕТ О ПРОВЕДЕНИИ АУКЦИОНА ПО ПРОДАЖЕ ИМУЩЕСТВА ООУ НТК «АЛЕССТ», тел. 8 (0232) 29 51 12

Table with 2 columns: Дата, время и место проведения аукциона, Номер сп. для перечисления задатка. Rows include '14 мая 2021 г. в 11.00 по адресу: г. Гомель, ул. Гагарина, 46, оф. 2-1'.

Объекты продажи в собственность. Шлях использования – логистика, комбинированной торговли продовольственными товарами и общественными услугами.

ИЗВЕЩЕНИЕ О ПРОВЕДЕНИИ ПОВТОРНОГО АУКЦИОНА

Организатор аукциона: ООО «ИПК-Контакт оценка», г. Минск, Мелитя, 5, корпус 107.

Table with 5 columns: № инв. лота, Наименование, Начальная цена, Шаг аукциона. Rows include '1 Автомат разбавочный Irest/ABS18A', '2 Машина легковая Renault Logan'.

Порядок ознакомления: осуществляется в рабочие дни с 9.00 до 16.00. Ответственный: Кривошея Николай Николаевич.

Заядатов 10% от начальной цены предмета аукциона в белорусских рублях.

Срок оплаты: не более 10 (десяти) дней со дня заключения договора купли-продажи.

Дата, место и время проведения аукциона: 28.04.2021 в 13.00 по адресу: ООУ «Технолито Полюск», Витебская обл., г. Полоцк, ул. Ленинградская, 101.

ЗАО «БЕЛРЕАЛИЗАЦИЯ» ОБЪЯВЛЯЕТ АУКЦИОН

Организатор торгов: ЗАО «Белреализация», УНП 191133300, 220089 г. Минск, ул. Уманская, 54.

Table with 5 columns: № лота, Предмет торгов, Начальная цена, Минимальная цена. Rows include '1 Промышленная инв. № 2100, электрооборудование', '2 Пень для шлифования стекла'.

Телефон для ознакомления и осмотра: +37529 688-3028. Для участия в торгах необходимо в срок с 14.04.2021 г. по 22.04.2021 г. зарегистрироваться и подать заявку.

Прыкметы часу

Мае гады — маё багацце

Што такое эіджызм і як з ім змагацца?

Мы ўсе баімся пастарэць, бо ў наш час жыццё належыць маладым: прыгожым, здаровым, паспяхова...

«ВАС НАОГУП НИКУДЫ НЕ ВОЗЬМУЦЬ»

Аліна, 45 гадоў: Нідэрланды выражыла сур'ёзна заняцця англійскай мовай. Патрэнны паскораны курс...

Тамара, 59 гадоў: Усё жыццё я працавала ў банку, на пенсію пайшла, будучы кіраўніком, так бы мовіць, сярэдняга звання...

Усё жыццё я працавала ў банку, на пенсію пайшла, будучы кіраўніком, так бы мовіць, сярэдняга звання. Праз некалькі месяцаў завяршыла, што гультайства не для мяне і стала шукаць работу. Адправіла рэзюме...

ЭІДЖЫЗМ ЯК ЁН ЁСЦЬ

Наша грамадства яшчэ толькі пачынае ўсведамляць неабходнасць барацьбы з эіджызмам...

Нецярплівацца да людзей сталага ўзросту настолькі глыбока ўкаранілася ў нашай свядомасці, што ўспрымання нормай, падкрэслівасць псхалогі...

УСЕ ТАМ БУДЗЕМ...

Гендзюк, 65 гадоў: Крыху больш за дваццаць гадоў таму я быў намеснікам дырэктара ў «маладой кампаніі, што дынамічна развіваецца»...

Негатыўнае або гразлівае стаўленне да людзей, якіх «за» (40, 50, 60 і г. д.), безумоўна, вельмі дрэнна адбівачца і на якасці жыцця, і на псіхала...

СЕННЯ Месяц Маладзік 12 красавіка. Сонца Усход Заход Дзюжныя дні Віцебск Гомель Гродна Брэст

далей — рухацца ў гэтай плыні, нічога не змяняючы, бо позна: любое імякненне нашай кар'еры...

Яна, 45 гадоў: У нашым грамадстве няправільна ўяўленне аб сучасных пенсіянерах. Часы памяншаны, а стаўленне засталася ранейшым. Заўсёды ў ва ўзросту ў нас відавочна пенсіянерства...

— У эіджызму мноства праў, — кажа герантолаг Марына Дароўская. — Гэта негатыўныя ўяўленні аб старасці (пажылы чалавек «непрыемны»...

— У эіджызму мноства праў, — кажа герантолаг Марына Дароўская. — Гэта негатыўныя ўяўленні аб старасці (пажылы чалавек «непрыемны»...

Гендзюк, 65 гадоў: Крыху больш за дваццаць гадоў таму я быў намеснікам дырэктара ў «маладой кампаніі, што дынамічна развіваецца»...

Негатыўнае або гразлівае стаўленне да людзей, якіх «за» (40, 50, 60 і г. д.), безумоўна, вельмі дрэнна адбівачца і на якасці жыцця, і на псіхала...

ЗАЎТРА Гэамагнітнае ўзрушэнні Віцебск Мінск Магілёў Гомель Брэст

гінчым камфорце, і на матэрыяльным і сацыяльным статусе. Герантолаг адзначаюць, што нават медыцы часам абслодку пажылых пацыентаў менш старанна...

Але эіджызм небяспечны яшчэ і тым, кажуць псіхологі, што ён неабавязна ўдарыць па самім яго носьбітах. Бо рана ці позна кожны з нас апынецца ў адпаведнай «узроставай катэгорыі»...

ЖЫЦЦЯ ПРАЦЯГВАЕЦЦА

Пасля саркака жыццё толькі пачынаецца, казала галоўная гераіня фільма «Маска слізам не верыць»...

— Адна мая знаямая паступіла ў ВНУ і стала вывучаць новую прадметную ў 49 гадоў, — кажа сямейны псіхолог Кацярына Аліна. — Ёй прайшлося вытрымаць не адзін «допыт» на тэму: «Навошта вам гэта трэба?»...

Як жа змагацца з эіджызмам? Як гэты банальна, варта пачаць з сябе. Калі ваш узрост пакуль бліжэй да года заканчэння сярэдняй школы, чым да меркаванага года выхавання на пенсію...

Вялікі ачынальнік у гэтым — эіджызм, які прыняты лічыць, стадакарэйскаму, — інтэлекту большасць пажылых людзей не аддавае злавасно...

Вялікі ачынальнік у гэтым — эіджызм, які прыняты лічыць, стадакарэйскаму, — інтэлекту большасць пажылых людзей не аддавае злавасно...

Дзіяна РОНИНА.

Спорт-тайм: наш фармат

Беларусы вяртаюцца на п'едэсталы

У традыцыйным аглядзе «Звязды» расказваем, якія спартсмены вызначаліся на мінулым тыдні

ГЕРАІНЯ ТЫДНЯ. Кацярына Галкіна заваявала два медалі міжнароднага турніру па мастацкай гімнастыцы ў Сафіі (Балгарыя).

ГЕРАІ ТЫДНЯ. Таксандрыйст Арман-Маршал Сіла прымаў чэмпіянату Еўропы. Арман выступаў у катэгорыі звыш 87 кілаграмаў.

Яшчэ адзін беларус Ягор Казлоў заваяваў бронзавы медаль чэмпіянату Еўропы па тэквандо.

ЛІЦЭЗНА ТЫДНЯ. На адкрытым чэмпіянаце Расіі беларуская плуўчыца Аліна Змучка ўстанавіла два нацыянальныя рэкорды ў заваявала ліцэнзію на Алімпійскія гульні ў Токіа.

1906 год — у Мінску выйшаў першы нумар газеты «Голас правішчы» (выдаваўся да 21 красавіка 1907-га).

1916 год — нарадзіўся Леанід Іванавіч Гаргалд, генерал-маёр авіяцыі, Герой Савецкага Саюза, Беларусы. Уздзельнік савецка-фінскай вайны 1939—1940 гг.

1921 год — нарадзіўся Іван Трафімавіч Малка, уздзельнік вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захоўнікаў у гады Вялікай Айчыннай вайны, Герой Савецкага Саюза (пасмротна).

1971 год — у Мінску станава Беларускі навукова-даследчы і практычны інстытут па будаўніцтве ў вёсцы.

1981 год — Янка Брыль прысвоена званне народнага пісьменніка Беларусі.

ГУЛЬНЯ ТЫДНЯ. Хакей на траве вярнуўся ў Баранавічы, дзе адыбраў VIII Міжнародны турнір сярбод жаночых камандаў «Кубак «Садружчасце» на прызы Баранавіцкага гарадзянскага. Галоўны трафей заваявала каманда «Вікторыя» са Смаленска.

ПЕРАМОГА ТЫДНЯ. Алена Фурман — чэмпіонка Еўропы ў акадэмічным вяславанні. Залаты медаль яна заваявала ў Варэзе (Італія), дзе дзямі прайшоў чэмпіянат Еўропы. Дыстанцыю ў 2000 метраў спартсменка, якая выступала ў неаапіліміі класе жаночых адзіночак...

ТУРНІР ТЫДНЯ. У Маскве завяршыўся чэмпіянат Еўропы па цяжкай атлетыцы. Беларусы заваявалі пяць медалёў рознай варты. Сяргей Шанкоў выйграў маляру бразавую ўзнагароду ў рывіку Пётр Абрамаў (96 кг) заваяваў «серброзы» ў дзюбхрбі і рывіку Гендзь Панцёў (61 кг) выйграў маляру бразавы медаль у рывіку Дар'я Назумова (76 кг) стаў уладальнікам маляру «бронзы» ў штурку.

ПАДЗЕЯ ТЫДНЯ. У Магілёве адбыўся чэмпіянат Беларусі па плаванні сярбод інвалідаў па слыху. Турнір сабраў звыш паўсотні ўдзельнікаў. Самай малядой ўдзельніцай было 13 гадоў, самаму даросляму — 30. Спартсменамі саборнічалі на дыстанцыях 50 метраў па сліне, 200 метраў вольным стылем, 100 метраў батэrfлямам, 20 метраў брасам і ў аапілэфатах.

КАМАНДА ТЫДНЯ. Зборная Беларусі па міні-футболе другі раз перамагла ў адборачным туры чэмпіянату Еўропы. У Мінску ў павідчынку пятага тура пятай кваліфікацыйнай групы беларусы абгравілі каманду Ізраіля з вынікам 14:0. Гаспадары з першых хвілін захапілі ініцыятыву і ў першым тайме шоссэ разоў паравілі вароты сапернікаў.

Валерыя СЦЯЦКО. Фота з адркрытых крыніц.

Даты Падазеі Людзі 13 КРАСАВІКА 1906 год — у Мінску выйшаў першы нумар газеты «Голас правішчы» (выдаваўся да 21 красавіка 1907-га).

УСМІХНЕМСЯ На прыступках аднаго банка ў Амерыцы выхадзец з былога СССР вельмі паспяхова тэруе семчакмі. Паходзіць з Усходу і ўсе тэты так добра ідуць справы, пазыч ім 100 баксаў!

ЗВЯЗДА БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА ЗАСНАВАЛІНІКІ: Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Палата прадставіцў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь.